

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kas bebūtų atsitikę. 1 dalis

John Fenn, 2010 m. birželio mėn. 19 d., www.supernaturalhousechurch.org

Kartą prieš kelias savaites galvojau, apie kokį Rašto principą ar eilutę Tėvas galbūt nori, kad pamąstyčiau. Aš taip darau jau metų metais, bet tuo metu nieko ypatingo neprisiminiau. Meldžiausi, kad Jis man duotų išminties ir apreiškimo Dvasią Jo pažinimui ir kad apšviestų mano dvasios akis ir vos tik man pradėjus prašyti, ką Jis man nori parodyti - išgirdau :

„Ar tu kada nors pagalvojai, kas nutiko žmonėms paminėtiems Mt 25?“

Žinoma, aš iš karto supratau kokie tai žmonės, nes tai buvo mano mėgstama tema: ko Jėzus ieškos mummyse kai grįš. Tai būtent tie žmonės apie kuriuos Jėzus pasakė: „Aš buvau alkanas ir jūs pavaldydinote, buvau ištroškęs ir jūs mane pagirdėte, buvau keleivis ir jūs mane priėmėte, buvau nuogas ir jūs mane aprengėte, buvau ligonis, ir jūs aplankėte; buvau kalėjime ir atėjote pas mane (Mt 25:35-36). Kas iš tikrųjų atsitiko tiems žmonėms, kai buvo aplankyti, pagirdyti, priimti į namus, išgydyti, išlaisvinti? Tai patraukė mano dėmesį.

Dovana

Aš pradėjau mąstyti, kad šitiems specifiniams poreikiams niekada nebus pabaigos. Taip pat mažiau kaip aš turėčiau atsakyti į tą gerumą, kuris buvo man yra parodytas. Taip pat klausiau savęs: ar Raštas pamini, ko buvo tikimasi iš asmens tokioje situacijoje, kai jo poreikis buvo atsakytas?

Mano mintys nukeliavo į 1 Pt 4:10: „Tarnaukite vieni kitiems kaip geri visokeriopos Dievo malonės tvarkytojai, sulig kiekvieno gautą iš Dievo dovaną“.

Įdomu, kad žodis dovana yra taip pat žodis „charizma“, kuris reiškia „dovana, kurioje yra malonė“, žodis „malonė“ graikų kalboje - „charis“.

Taigi, Petras sako, kad jei mes gavome dovaną, kurioje yra malonė, mes turime tarnauti ta pačia dovana kitam, nes dabar jau mes tapome tvarkytojais (vadybininkais/ prižiūrėtojais) įvairių Dievo malonių (tose srityse).

Wow, jeigu jau kartą aš gavau dovaną iš žmogaus, kurį Dievas man atvedė, aš automatiškai tampu tos malonės tvarkytoju. Tik nesitikėk, kad iš dangaus bus blykstelėjimas su pranešimu - karaliaus Jokūbo laikų anglų kalba: „Nuo dabar esi mano malonės tvarkytojas – eik, vaikel, pirmyn su jėga ir patepimu“ τ

Taigi, iš tavęs tikimasi, kad jei gavai malonę, tai eisi ir dalinsi tą malonę.

Štai kodėl jūs dažnai matote buvusius nuteistuosius tarnaujančius kalėjime. Jie gavo malonę savo situacijoje, taigi dabar jie ta pačia malone tarnauja kitiems. Žmonės gyvenimo kelyje eidami per sunkumus ir patirdami tuo metu malonę, dažnai tarnauja ta pačia malone kitiems panašiose situacijose. Vyras ar moteris, kurie mokė metų metais paauglius, turi širdį norinčią padėti paaugliams. Anksčiau buvusi vieniša mama, kuriai teko daug kovoti savo gyvenime, tam gyvenimo periodui pasibaigus gali tarnauti kitoms vienišoms mamoms. Buvęs baikerių grupės narys tarnaus baikeriams ir t.t.

Pažiūrėjime iš kitos pusės

Kai mes skaitome Apd 6 apie maisto dalinimą našlėms, matome tik maistą, bet tomis dienomis našlės be šeimos buvo tikros vargšės, todėl toks svarbus buvo nemokamas maitinimas. Jos buvo tos (Mt 25) grupės dalis: „buvau alkanas, ištroškęs, nuogas, keleivis...“.

Bet Paulius apšvietė ir kitą pusę to nemokamo maisto/ gėrimų/ rūbų/ prieglobsčio dalinimo našlėms apibūdinamas, kas gali gauti tokią bažnyčios paramą: „Gerbk našles, kurios neturi išlaikymo... ji turi būti gerai užsirekomendavusi gerais darbais: išaugino vaikus, priimdavo svečius (krikščionis), plovė šventiesiems kojas (tarnavo kitiems), padėdavo nelaimės ištiktiems, buvo pasišventusi daryti gera visokiais būdais...“ (1 Tim 5:3 AMP).

Buvo tikimasi, kad žmogus priėmęs malonę dalins tą malonę kitiems. Reikia suprasti tiesą, kad gavėjas turi tapti davėju. Priešingu atveju jam vėl teks patirti pasekmes veiksmų, kurie buvo jį įklampinę į tą keblią situaciją praeityje. Tai nebuvo „sentimentali agapė“, bet žmonių mokymas kaip tapti atsakingais tikinčiaisiais.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Pažiūrėkime, ką Paulius pasakė apie vieną, kuris galbūt atliko bausmę kalėjime: „Kas vogdavo, tegu daugiau nevagia, bet dirba, darydamas savo rankomis gerus darbus, kad turėtų iš ko padėti stokojuojantiems“ (Ef 4:28). Dabar pritaikykime Mt 25 pavyzdį; žmogus buvo aplankytas kalėjime, o dabar jis laisvas, jam yra sakoma susirasti darbą, sunkiai dirbti, ir būti davėju žmonėms, kurie turi poreikių - galbūt tarp jų ir tiems, iš kurių jis vogė!

Atgal į šias dienas

Prisimenu kartą, kai aš buvau 8 metų amžiaus, pas mus kiekvieną savaitę ateidavo namų tvarkytoja. Jos vardas buvo Marija, ji buvo senelės amžiaus, ir labai maloni, kokia tik jūs galite įsivaizduoti. Ji greitai įgavo pasitikėjimą prižiūrėti vaikus, kai mama su tėte išvykdavo dienai ar dviems. Ji buvo su mumis visą tą laiką, kol tėtė paliko mūsų šeimą. Man tada buvo beveik 12 metų.

Vieną dieną, kai aš jau buvau paauglys, mes su mama prisiminėme mano vaikystę. Aš paklausiau, kur ji rado Mariją? Ji man papasakojo, kad dalyvavo bendruomenės programoje ir apsilankė vienos moters namuose, kur nieko daugiau nebuvo, tik grindys, bet tokios švarios, kad galėjai ant jų pasidėjęs valgyti. Toji moteris nenorėjo labdaros. Taip, jai reikėjo maisto, bet ji norėjo kaip nors už tai atsilyginti. Ta moteris ir buvo Marija. Jai tėvai davė darbo valyti namus ir tai vėliau atvėrė jai duris gauti darbo kitose šeimose. Aš pamilau Mariją dar daugiau, kai išgirdau šią istoriją.

Mūsų visuomenėje yra daug žmonių, kurie nori gauti kažką veltui. Daug kas yra dėl to kaltas: aukštas visuomenės gyvenimo lygis, valstybinė parama, bažnyčios kultūra, kuri tinkamai nemoko žmonių, gyvenimo praktika, nesupratimas paprastų, čia aprašomų tiesų, visa tai ir dar daugiau padaro taip, kad žmonės nori viską gauti veltui ir pasirengę net kovoti už šią teisę.

Kartą pakeliui į forumą nutiko juokingas dalykas

Mūsų dienomis nėra jokių sąlygų tiems, kurie nori kažką gauti veltui. Anksčiau išvardytų nurodymų nebūtų Biblijoje, jei Petras, Paulius, Timotiejus savo dienomis nebūtų susidūrę su tokiomis pačiomis žmogaus prigimties problemomis.

Tai reiškia, kad atsakingas tikėjimas priklauso nuo mokymo. Todėl būtina turėti artimą bendravimą su kitais krikščionimis, kad būtumėte tinkamai pamokyti ir nukreipti tapti ne tik gavėjais bet ir davėjais.

Onesimas nebuvo tikintis, bet jis dirbo pas tikintį, kuris turėjo bažnyčią savo namuose. Jo bosas gyveno Koloosuose (laiškas Kolosiečiams buvo parašytas šitam žmogui ir kitiems Kristaus Kūne Koloosuose).

Onesimas pabėgo į didelį miestą, į Romą, tam, kad surastų savo laisvę ir likimą. Jis buvo pavargęs nuo atsakomybių, pavargęs nuo sekinančio darbo. Jis išgirdo apie Romos šlovę, taigi ten ir išvyko.

Apie tą laiką, kai Onesimas atvyko į Romą, Paulius buvo kalėjime ir kai kurie galvoja, kad galbūt jie net sėdėjo toje pačioje kameroje, nes Paulius pasakė: „Pagimdžiau jį savo pančiuose“. Kaip ten bebūtų, Onesimas susipažinęs su Pauliumi atgimė iš aukšto, ir jis pradėjo mokyti šį jauną žmogų. Kol 4:9 jis pavadina jį „ištikimu ir mylimu broliu“. Pagal Dievo teisingumo suvokimą, Paulius pažinojo jo bosą Filemoną, ir parašė jam laišką apie Onesimo sugrįžimą.

Jūs matote atėjo laikas, kai Onesimas turėjo atsakyti į tai, ką jis gavo ir patyrė iš Pauliaus. Jis negalėjo visada būti tik tuo, kuris priima ir ima, bet bandydamas tapti subrendusiu krikščioniu, jis turėjo priimti atsakomybę už savo veiksmus ir grįžti atgal pas savo bosą. Kartą priėmęs malonę, jis dabar tapo tos malonės tvarkytoju ir atėjo laikas, kai jis turėjo priimti šią atsakomybę.

Ir Paulius gerai žinojo, kad pasiūsdamas Onesimą atgal, jis turi padrasinti jį, kad jis augtų ir keistųsi iš priimančio į atsakingą davėją, grįždamas atgal pas Filemoną, taigi jis pasiuntė jį kartu su Tichiku (Kol 4:7-9).

Ar galite įsivaizduoti, kaip jie jautėsi, kai beldėsi į Filemono namus? Pauliaus laiškas –prašymas parodyti malonę Onesimui, dabar jau broliui Viešpatyje. Jis prašė priimti Onesimą taip, kaip jį patį. Paulius pavadino save „senu žmogumi“ ir pažadėjo sumokėti, jei Filemonas skolingas. Jis rašė laišką savo paties ranka, vietoj to, kad diktuočiau, pabrėždamas nuoširdumą ir aistrą su kuria jis užtarė Onesimą, ir netgi priminė Filemonui, kad jis skolingas jam savo išgelbėjimą. Paulius tikrai maldavo pasigailėjimo Onesimui.

Žmogus, kuris niekada nepakyla aukščiau „priėmėjo“ iš kitų žmonių malonės lygio, bus alkanas ir ištroškęs ir jam ir vėl reikės rūbų, nes jis neturi darbo. Jis nėra tas tikrasis Onesimas, jis nenaudingas ir

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

nevaisingas. Tokios rūšies žmogus vėl pakliūs į kalėjimą, nes jis neturi darbo, nemoka dirbti, kad galėtų duoti kitiems, jis - nevaisingas.

Taigi, kas nutiko žmonėms paminėtiems Mt 25? Jeigu jie buvo mokomi subalansuotų, subrendusių krikščionių, priimdami malonę iš kitų, jie buvo išmokyti būti jiems patikėtos Dievo malonės tvarkytojais. Todėl jie patys ėmė dalyvauti kitų gyvenimuose, dalindami malonę žmonėms savo aplinkoje.

Kitą savaitę - tikri pavyzdžiai iš gyvenimo, ir kaip judėti nuo to netikro Onesimo į tikrąjį Onesimą.

*Gausių palaiminimų!
John Fenn*

Kas bebūtų atsitikę. 2 dalis

John Fenn, 2010 m. birželio mėn. 26 d., www.supernaturalhousechurch.org

Tęsinys... Praeitą savaitę aš dalinausi mintimis apie Viešpaties mokymą, kad mes turime valgydinti ir girdyti alkstančius ir trokštančius, bet po to, gavę šitą malonę, jie yra atsakingi tapti vandens ir maisto davėjais kitiems žmonėms. Žmogaus prigimtis nori toliau gauti veltui vandens ir maisto, bet Naujasis Testamentas moko, kad kai mes tai gauname, iš mūsų tikimasi, jog mes patys tapsime davėjais.

Kontraktūra

Aš dalinausi mintimis, kaip Onesimas pabėgo į Romą nuo savo pareigų ir seno gyvenimo. Aš žinau, kad tuo metu sakydavo: „Kas beatsitiktų Romoje, ten ir pasiliks“, ir jis tuo tikėjo. Jis norėjo paimti viską, ką Roma siūlys ir taip ilgai, kiek tik tai įmanoma.

Jėzus mokė, kad doras, sąžiningas žmogus kartą gavęs malonę turi pats tapti davėju. Ir štai todėl Paulius pasiuntė Onesimą atgal namo, kur jis turėjo patirti savo veiksmų pasekmes ir pasikeisti; iš gavėjo tapti davėju. Paulius dar kartą aiškina, kaip darbuotojai tampa davėjais, užuot dirbę tik dėl atlyginimo: „Būkite klusnūs... ne dėl akių ir, kad įtiktumėte žmonėms, bet kaip Kristaus tarnai, vykdydami Dievo valią iš širdies. Noriai tarnaudami kaip Viešpačiui ne žmonėms“ (Ef 6:6-7).

Kai kuriems tai gali būti didelis iššūkis. Jeigu tu darbe tik vilkini laiką, tai reiškia, kad tu neturi biblinio požiūrio ir esi ėmėjas, bet ne davėjas. Taigi, pasiryšk širdyje pasikeisti ir dirbk kaip Jėzui, o ne kaip žmonėms.

Aš patariu taip elgtis, nes Tėvas myli visus vienodai. Jis leidžia lietuvi lyti ant teisių ir neteisių, ir saulei šviesti teisiems ir neteisiems. Jis nuolat dirba žmonių širdyse, kad jie būtų teisūs, atsakingi ir atsakytų į malonę, iš to kuris visada tik priima tapdami davėju. Pavyzdžiai:

1) Mano mažasis brolis labai mėgo pistacijų riešutus. Jis pirmą kartą patyrė, kad jie skanūs, kai jam buvo 10 metų. Nes jo draugo Miko mama visada laikydavo indą pilną tų riešutų ant stalo kartu su kitais vaisiais ir riešutais, taigi berniukai galėdavo užkristi jų, kada tik panorėję. Kartą jis grįžo namo su kišenėmis pilnomis tų riešutų - prisimenu jie turėjo juodus lukštus - brolis jų negliaudė, bet rinko ir kaupė kaip voverė, kuri ruošiasi žiemai.

Kitą dieną mama parnešė didelį krepšį pistacijų ir brolis tuoj pat puolė jį ardyti, bet mama sustabdė: „Tai skirta Mikui ir jo namams, kad būtų atlyginta už tai, ką tu pas juos suvalgei“. Aš niekada neužmiršiu jo reakcijos: „Kodėl?“. Tai yra taip būdinga žmogaus prigimčiai, argi ne? Jam niekada nebūtų atėję į galvą atsilyginti už malonę gauti tuos riešutus.

Jis pats nebūtų supratus, kad Miko mamai reikėdavo nupirkti ir parnešti tuos riešutus, kuriuos jis taip mėgo ir veltui valgė. Mama turėjo pamokyti jį, kad mes negalime būti tik gavėjais, bet ateina laikas, kai turime tapti davėjais. Kai prisimenu praeitį, atpažįstu Tėvo ranką, kuri norėjo, kad aš ir mano brolis išmoktų tą pamoką - tai neatrodo labai dvasiška, bet iš tiesų taip buvo...

2) Jaunasis Elis džiaugėsi savo laidyne - na jūs žinote, tai guma su kišene įtaisyta Y formos medžio kote. Vieną dieną jis nusitaikė akmeniui į pelėdą medyje ir savo nuostabai, ją užmušė. Jam taip skaudėjo širdį, kad jis daugiau niekada tyčia nenužudė jokio gyvūno. Vėliau gyvendamas mažame bute jis prisijaukino pelę, kuri gyveno kartu su juo. Jis netgi davė jai vardą. Jis maitino ją ir treniravo, kad ji ateitų pietų metu... Jis niekada neatėmė kitos gyvybės, bet priešingai - tapo davėju gyvūnams ir žmonėms, bet apie tai vėliau...

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

3) Jis sunkiai dirbo bažnyčios labui: visą darbo dieną kasdien, o savaitgaliais mokė, pamokslavo, vakarus dažnai praleisdavo bažnyčios žmonių namuose, tokiu būdu tarnaudamas jų šeimoms. Bet tai buvo šykštūs žmonės, atrodo, kad jie manė, kad skurdas pastorių priartins prie Dievo. Neatrodė, kad tai buvo vargšai neturtingi žmonės, priešingai, jie gyveno labai pasiturinčiam mieste, bet jie buvo pripratę gauti viską veltui

Pagaliau atėjo laikas, kai tolimesnis augimas Kristuje reikalavo pasikeitimų, būtent - tapti iš gavėjų davėjais. Aš kalbu apie Paulių ir Korintiečius. 1 Kor 9:11 jis rašo: „Jei mes pasėjome jūmyse dvasinių dalykų, nieko keisto, jei pajausime žemiškų (paaukojimus)“. Jis palygina tai su kuliamais kviečiais, o save su kuliančiu jaučiu: „Jūs neužrišate snukio jaučiui, kuris kulia kviečius“ - tai reiškia, kad tarnautojas tikisi, kad gaus finansavimą iš tų, kurie priima jo/jos tarnavimą.

Kaip kontrastas jiems gali būti Filipiečių bažnyčia, kuri tai greitai suprato, nes Paulius rašė: „Jokia kita bažnyčia neužmezgė su manimi davimo - gavimo santykių, tik jūs vieni. Netgi Tesalonikoje jūs du kartus atsuntėte man pinigų, kad būtų patenkinti mano poreikiai“ (Fil 4:15-16).

Aš čia šiek tiek pridėsiu. Tik būdamas namų bažnyčioje supratau Pauliaus žodžius (17 eil.): „Ne todėl, kad aš trokščiau dovanos, bet trokštu, kad jūs turėtumėte vaisių“. Tradicinėje bažnyčioje anonimiškoje auditorijos aplinkoje, pinigai yra tik pinigai. Bet į tarpusavio santykius nukreiptame tarnavime duodanti prigimtis yra brandos Kristuje požymis, ženklas, parodantis, kad asmuo yra subrendęs Jame, nes kai mes tampame vis daugiau panašesni į Jėzų, davimas tampa gyvenimo stiliumi, netgi reikalui esant atidavimas gyvybės už vienas kitą. Dėl šitos priežasties, kai tik aš pradėjau tarnavimą namų bažnyčioje, aš supratau ir ėmiau trokšti, ko ir Paulius visiems žmonėms, kad vaisius augtų jų sąskaiton, kaip augimo Jėzuje Kristuje charakterio požymis.

Būtent šitos charakterio savybės Kristus visada ieško mumyse. Aš visada matau, kad tie, kurie pakeliami į tarnavimus ir turėtų būti duodantys ir vadovaujantys savo pavyzdžiu, bet tokie nėra, lieka tame pačiame dvasiniame ir tarnavimo lygyje. Jie mato, kaip kiti aplink pilni veiklos ir augimo, o jie sėdi ir galvoja, kada ateis jų eilė, bet ji iš tiesų niekada neateis, kol jie neįgis šitos Kristaus charakterio savybės.

4) Jis gyveno tarp „Dešimties miestų“ Graikijoje rytiniame Galilėjos ežero krante. Morkaus Evangelija pasakoja, kad jis turėjo netyrą dvasią. Pavadinimas „netyra dvasia“ gali reikšti bet kokį demoną, bet tam tikrame kontekste ji reiškia seksualiai nešvarią dvasią, taip, kaip čia pasakyta, kad vyras buvo nuogas ir raižė save akmenimis (Mk 5:5,15; Lk 8:27).

Kai tik jis buvo išlaisvintas, tuoj pat norėjo įsijungti į Jėzaus tarnavimo komandą, bet pagal to laiko sąlygas būnant graiku tai buvo neįmanoma, taigi Jėzus jam pasakė: „Eik namo pas draugus ir pasakyk jiems kokių didžiųjų dalykų tau padarė Viešpats, ir kokį gailėstingumą tau parodė“. Ir jis atsiskyrė ir ėmė pamokslauti Dekapolyje (10 miestų) kokius didžius dalykus Jėzus jam padarė; ir visi žmonės stebėjosi“ (Mk 5:19-20).

Jis labai greitai iš gavėjo tapo davėju – tai buvo natūralus atsakas gautai malonei. Taip pasielgė ir moteris aprašyta Lk 7:36-50, kuri patepė Jėzui kojas kvepiančiu aliejumi, atsakydama į gautą atleidimą.

Kur tik jūs skaitysite Biblijoje, jūs visur rasite pasakojimus apie žmones, kurie iš gavėjų tapo davėjais, ir tai yra esminis augimo Kristuje dalykas.

Būti davėju tai daugiau nei duoti pinigų, tai širdies būklė, iš kurios plaukia šis gyvenimo stilius. Mums reikia paklausti savęs: ar aš esu gavėjas ar davėjas? Ar mano gyvenimas yra davėjo gyvenimas? O gal ši charakterio savybė dar turi būti išvystyta manyje? Jei mes norime tapti daugiau panašūs į Kristų, mes turime daryti tai, ką Paulius liepė tiems šykštiems korintiečiams: „Tad būdami visko pertekę – tikėjimo, žodžio apie Jėzų dalinimosi, Viešpaties pažinimo, ir meilės mums,- būkite pertekę ir šios malonės“ (2 Kor 8:7 išplėstinis vertimas).

Aš neužmiršau apie Elį. Jis daugiau niekada neatėmė niekam gyvybės, bet norėjo dalintis savo meile gyvūnams ir gamtai šeimos aplinkoje. Jo visas vardas - Walter Elias... Disney. Walt Disney. Ir jūs žinote jo prijaukintos pelės vardą - Mickey.

Tai - maistas mintims, kitą savaitę-nauja tema. Gausių palaiminimų!

John Fenn